

Het verheerlijken van twijfel

http://www.wayoflife.org/database/glorifying_doubt.php, 7-7-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, inlassen en voetnoten door M.V.

De verheerlijking van twijfel en het in vraag stellen maakt deel uit van het deconstructieve aspect van de emerging church. Zij trachten de traditionele theologie te deconstrueren met het doel de reconstructie van iets verschillends, iets dat naar verluidt beter past in “deze tijden”.

Rob Bell zegt dat God mensen “de uitnodiging geeft om Jezus te volgen met al onze twijfels en vragen die we hebben” (*Velvet Elvis*, p. 28). Hij zegt: “Wij sponsorden een ‘Doubt Night’ (twijfelavond) in onze kerk. Mensen werden aangemoedigd om alle twijfels en vragen op te schrijven die zij hadden over God en Jezus, de Bijbel, het geloof en de kerk” (p. 29). Hij zegt: “Vragen brengen vrijheid” (p. 30), en “Vragen, ongeacht hoe schokkend of godslasterlijk of arrogant of onwetend of ruw, zijn geworteld in nederigheid” (p.30).

Tim Condor, pastor van Emmaus Way en lid van het coördinerende team voor Emergent Village, zegt dat er een “klimaat van theologische openheid” moet zijn om mensen toe te staan uitdrukking te geven van hun twijfels (*An Emergent Manifesto of Hope*, p. 106). Hij zegt dat er nooit een bestraffende consequentie of uitsluiting zou mogen zijn voor het uitdrukken van twijfel en in vraag stellen van zelfs de meest kardinale leerstellige waarheden.

Adam Cleaveland zegt dat kerken zouden moeten “open staan voor kritiek en deconstructie” (*An Emergent Manifesto of Hope*, p. 125). Hij zegt dat er veilige plaatsen zouden moeten zijn “waar mensen kunnen komen en betrokken kunnen worden in het proces van deconstructie van ideeën en praktijken, tegelijk openstaand voor nieuwe bewegingen en golven van de Geest”.

Barry Taylor zegt: “Christelijk geloof staat open voor discussie. Dat is het historisch altijd geweest. Het kan in vraag gesteld en geherinterpreteerd worden. Ik feite wil het argumenteren dat het bedoeld is om in vraag gesteld en geherinterpreteerd te worden” (*An Emerging Manifesto of Hope*, p. 167).

Brian McLaren zegt dat we “de gedesillusioneerden en de twijfelaars” zouden moeten verwelkomen (*A Generous Orthodoxy*, p. 172).

**Vandaag zijn zekerweters irritant en twijfelaars charmant.
En zij die zekerweters liefdeloos noemen zijn dominant**

Wat zegt de Bijbel?

De positie van de emerging church over twijfelen/in vraag stellen wordt weerlegd door het onderscheid dat de Bijbel maakt tussen oprechte en dwaze vragen.

Gelovigen zouden zeker eerlijke vragen van zoekenden moeten verwelkomen, maar dwaze vragen moeten afgewezen worden.

“En verwerp de dwaze en onverstandige strijdvragen, in het besef dat zij conflicten voortbrengen” (2 Timotheüs 2:23).

“Maar ontwijk dwaze vragen, geslachtsregisters en ruzies en strijdvragen over de wet, want die zijn nutteloos en zinloos” (Titus 3:9).

Wij moeten van harte het idee ondersteunen van “ruimte” geven aan ongelovigen om hun vragen en twijfels uit te drukken wanneer zij de waarheid zoeken. De man die mij leidde tot Christus spendeerde geduldig hele dagen met me te onderwijzen vanuit de Bijbel en het beantwoorden van mijn vragen. Ik zat boordevol humanisme, new age, hindoeïsme, christian science, en andere dwalingen,

en ik had een groot aantal vragen over wat de Bijbel onderwijst. Ik geloofde dat er vele wegen tot God waren, dat reïncarnatie waar was, dat een mens de waarheid kan vinden door zijn hart te volgen, dat Christus wijsheid had geleerd in Egypte tijdens de “verborgen jaren”, en vele andere valse dingen. De man die me tot Christus leidde wist weinig tot niets over de dingen die ik in die tijd geloofde, maar hij kende de Schrift, en terwijl ik mijn zienswijzen aan hem kenbaar maakte, inbegrepen mijn twijfels over de Bijbel, bleef hij geduldig luisteren en antwoordde daarna met de Schrift.

In ons kerkplantingswerk in Zuid-Azië, bezoeken veel ongelovigen onze openbare samenkomsten en huisbijbelstudies en dorpsbijeenkomsten, en we krijgen te maken met hun vele vragen en twijfels. Soms zijn hun vragen zo belachelijk als bv. de vraag of wij al dan niet mensen dopen in koeienbloed (sommige hindoes zeiden dat achter onze rug), of zo substantieel als de vraag waarom wij geloven dat Jezus Christus de enige Redder is, en waarom Hij aan het kruis stierf. Als wij omgaan met hun vragen, gaan sommigen door tot reddend geloof in Christus, maar soms gaan ze weg, maar wij doen ons uiterste best om al hun vragen te behandelen.

Nadat mensen gered zijn, hebben zij nog veel leerstellige vragen, uiteraard. Ik dank de Heer voor hen die me geduldig onderwezen hebben in de Schrift en mijn denken gecorrigeerd hebben toen ik een jonge gelovige was. Aan de andere kant echter zijn er vragen die niet in overweging moeten genomen worden. Een “dwaze vraag” is *een vraag die onoprecht gesteld wordt door een ketter met het oogmerk mensen te verwarren en hen te doen afdwalen van de gezonde leer*. Dit is de onmiddellijke context van Titus 3:9-10. Een ketter is iemand die eigenwillig de gezonde leer heeft afgewezen ten bate van zijn eigen opinies en verdraaiingen van de waarheid. De termen “ketter” en “ketterij” verwijzen naar de gewilde keuze van valse leer, een gewilde associatie met dwaling. De ketter is niet tevreden met de eenvoudige en duidelijke leer van de Schrift maar streeft naar zijn eigen agenda. Dit is exact wat we vinden in de kringen van de emerging church. Een dwaze vraag is er een die gebruikt wordt in een poging de leer van de Bijbel omver te werpen, zoals vragen over de Drie-eenheid, of van Christus’ lichamelijke opstanding, of de maagdelijke geboorte, of de bijbelse inspiratie, of de eeuwige straf van de hel, of de afscheiding van de wereld.

Het is goed om eerlijke vragen te stellen in de oprechte zoektocht naar de waarheid, maar het is slecht u bezig te houden met vragen die de bijbelse waarheid negeren. Als de Bijbel zegt dat ongelovigen een bewuste eeuwige straf zullen lijden in de hel, dan moeten we ons niet onderhouden met vragen die speculeren of dit wel een rechtvaardige straf is. Als de Bijbel beweert het onfeilbare Woord van God te zijn, wat hij werkelijk doet, dan moeten we niet in vraag stellen hoe dat mogelijk zou kunnen zijn. Als de Bijbel zegt dat we de wereld niet horen lief te hebben, wat hij werkelijk doet, dan moeten we ons niet de vraag stellen of dat niet een kleingeestige, “legalistische” positie is.

Onze vragen moeten gecontroleerd worden door de Bijbel, niet de Bijbel door onze vragen. “De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God, maar de geopenbaarde dingen zijn voor ons en onze kinderen, tot in eeuwigheid, om al de woorden van deze wet te doen” (Deuteronomium 29:29).

Een dwaze vraag is ook een vraag *die ruzies en strijdvragen produceert* onder bijbelgelovige christenen. Titus 3:9 associeert dwaze vragen met “ruzies en strijdvragen”, en 2 Timotheüs 2:23 associeert dwaze en onverstandige vragen met het “voortbrengen van conflicten”. Wanneer iemand enkel het Woord van God wil tegenspreken, dan sticht hij ruzie en twijfel bij anderen en sticht problemen in de kerken.

Een ketter is niet iemand die louter ongehoorzaam is aan de gezonde leer. Een ware gelovige kan onwetend zijn met betrekking tot gezonde leer, maar het bewijs dat hij geen ketter is wordt gezien wanneer hij gezonde leer accepteert en valse leer afwijst.

“Verwerp¹ een kettters mens na een eerste en tweede terechtwijzing. Weet dat zo iemand het spoor bijster is en dat hij zondigt en het oordeel al in zich draagt” (Titus 3:10-11). De monden van kettters worden gestild door terechtwijzing en door hen uit de vergadering te zetten.

¹ SV, kanttkening 21: “Verwerp: Of, mijd, schuw; dat is, heb met hem niets gemeen, laat hem heengaan, zonder met hem meer te twisten, en het heilige voor zulke honden te werpen, Matth. 7:6; laat hem niet blijven in de uiterlijke gemeenschap der Kerk”.

Het is onmogelijk de waarheid te bewaren zonder afscheiding van valse leer en zonder het handhaven van kerkdiscipline. Met valse leraars moet men komaf maken en ze niet negeren, en de Schriftuurlijke weg om met hen komaf te maken is hen uit de samenkomsten te bannen en de gelovigen van hen af te scheiden².

De ketter moet twee keer terechtgewezen worden (Titus 3:10). Er moet wel een inspanning gedaan worden om de ketter terug te winnen van zijn dwaling. Het is mogelijk dat hij niet echt een ketter is maar dat hij onderwijst vanuit onwetendheid, maar die inspanning hoort niet te lang te duren. De ketter moet slechts tweemaal gewaarschuwd worden (Titus 3:10). Wanneer het duidelijk is dat hij vast zit in zijn valse wegen, moet hij afgewezen en uit de vergadering gezet worden. Anders zal hij anderen besmetten. “Een beetje zuurdeeg doorzuurt het hele deeg” (Galaten 5:9).

Paul Proctor:

Er is absoluut geen bijbels verslag over Jezus of zijn discipelen, die een ketter terzijde namen voor koffie en gebak, nadat hij iemand op een dwaalspoor had gebracht en het Woord van God verkracht. Zij schudden geen handen, wisselden geen knuffels uit of telefoonnummers, en plaatsten geen afspraken in hun PDA's om hun leerstellige verschillen te bespreken tijdens de lunch in een stille hoek van een favoriet restaurant, op een gepaster tijdstip.

Nee, Jezus pakte kettters hard aan, in het openbaar en onmiddellijk, zoals ook Paulus en de andere discipelen. En, hou in gedachten, wij spreken hier vanuit het Nieuwe Testament. In het Oude Testament werden valse profeten meegetrokken en tot de dood gestenigd voor hun leugens! Dat toont aan hoe ernstig God is met betrekking tot het recht snijden en verkondigen van Zijn Woord.

Jezus vroeg geen gesloten-deur-onderhoud met de Farizeeën en Schriftgeleerden, om ergens een gemeenschappelijke grond te vinden, om de relaties op te bouwen en de eenheid van Jeruzalem te promoten. Hij veroordeelde hun godslastering voor Jan en alleman en herhaaldelijk waarschuwde Hij Zijn discipelen voor hun zuurdeeg. En toen zijn discipel-nummer-één Hem uitdaagde over Zijn op handen zijnde kruisiging, legde Jezus niet zijn hand op Petrus' schouder om hem als een watje te zeggen: ‘Mijn vriend, je begrijpt het gewoon niet’. Nee, Hij keerde hem de rug toe met kracht en gezag ten aanzien van ALLE discipelen, en zei op mannelijke wijze: ‘... Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij bedenkt niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn’ - Mattheüs 16:23.

Uit: “Kettters en hypocrieten”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/kettters&hypocrieten.pdf>

Horatius Bonar (1808-1889):

“Er bestaat een gevaar om te vervallen in een zacht en verwijfd christendom, onder het mom van een verheven theologie. Het christendom werd geboren voor lijdzaamheid; niet een exotische maar een geharde plant, diep verankerd door de felle wind; niet slap, noch kinderachtig, noch laf. Het gaat met sterke schreden en opgericht gestel; het is vriendelijk, maar vastberaden; het is zacht, maar eerlijk; het is kalm, maar niet meegaand; gediensstig, maar niet imbeciel; beslist, maar niet lomp. Het is niet bang het harde woord te spreken van de veroordeling tegen dwaling, noch zijn stem te verheffen tegen het omgevende kwaad onder het voorwendsel dat dit toch maar van de wereld is; het deinst niet terug voor het geven van een eerlijke berisping en vreest daarbij niet de beschuldiging van onchristelijk te handelen. Het noemt zonde zonde, bij wie die ook mocht gevonden worden, en riskeert liever de beschuldiging van gedreven te zijn door een slechte geest dan zijn plicht niet te doen. Laten we strenge woorden niet fout beoordelen in een eerlijk dispuut. Vanuit de hitte kan een adder komen, maar we schudden hem af en voelen geen letsel. De godsdienst van het Oude en het Nieuwe Testament is gekenmerkt door fervente, uitgesproken verklaringen tegen het kwaad. Het spreken van zachte dingen in zulk geval kan sentimentaliteit genoemd worden, maar het is geen christendom. Het is een verraad van de zaak van de waarheid en de rechtschapenheid. Iemand die beslist, mannelijk, eerlijk en opgewekt is (niet bot of ruw, want een christen moet hoffelijk zijn en beleefd), die is het die heeft geproefd dat de Heer goedgunstig is, en hij verlangt een verhaasting van de komst van Gods dag. Ik besef dat liefde een menigte van zonden bedekt, maar het noemt niet het kwaad goed, louter omdat een respectabel mens dat kwaad heeft begaan; het verontschuldigt geen tegenstrijdigheden, louter omdat de tegenstrijdige broeder een belangrijke naam heeft en een vurige geest; oneerlijkheid en wereldsgezindheid blijven oneerlijkheid een wereldsgezindheid, ook al wordt die gezien in iemand die blijk geeft over geen algemene ontwikkeling te beschikken”.

² Lees over deze afscheiding: <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>.

De ketter veroordeelt zichzelf door zijn zelf gewilde beslissing om te dwalen. “Weet dat zo iemand het spoor bijster is en dat hij zondigt en het oordeel al in zich draagt” (Titus 3:11). Er is iets verkeerd in het hart van de ketter. Iets heeft het hart van die persoon besmet zodat hij ketterij liefheeft boven waarheid.

Beschouw als voorbeeld hoe Jezus tijdens Zijn aardsebediening omging met een dwaze vraag, in Lukas 20:1-8 en 20:20-26. Merk op dat Jezus niet argumenteerde met de Farizeeën, noch Zijn tijd verspilde met het geven van gedetailleerde antwoorden op hun onoprechte vragen. Hij antwoordde met uitspraken die te maken hadden met de wortel van de zaak en sloot hun monden!

Als iemand een oprechte vraag stelt, dan moet die vraag beantwoord worden vanuit de Bijbel, maar als hij een vraag stelt om rebellie te verspreiden en valse leer te promoten en om mensen weg te trekken van de waarheid, dan is het niet gepast om te antwoorden.

Daarom, het eerste dat wij moeten doen is een helder onderscheid maken tussen oprechte en dwaze vragen.

De positie van de emerging church over twijfelen/in vraag stellen wordt weerlegd door de bijbelse vereisten voor kerklidmaatschap.

Er zijn bijbelse kwalificaties voor kerkleden, en één van deze is dat zij standvastig moeten voortgaan in de gezonde apostolische leer. Dit is het patroon dat gesteld werd in de vroege kerk.

“Zij nu die zijn woord met vreugde aannamen, werden gedoopt; en ongeveer drieduizend zielen werden er op die dag aan hen toegevoegd. En zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden” (Handelingen 2:41-42).

Zij die op die Pinksterdag gered en toegevoegd werden aan de kerk te Jeruzalem waren Joden die doordrenkt waren met het Judaïsme, maar hier zien we dat zij zich door de kracht van de inwonende Heilige Geest overgaven aan de leer van de apostelen en daarin volhardden.

Ik ben er zeker van dat zij duizend en één vragen hadden, maar zij namen genoeg met de leer van de apostelen. Zo zou het moeten zijn in elke kerk.

Als een kerklid een vraag stelt over de goddelijkheid van Christus of over de hel of de sabbat, dan moet hij geduldig en barmhartig onderwezen worden. Als, evenwel, hij weigert de bijbelse leer te accepteren, en volhardt in zijn twijfel en ongelooft, en ketterij boven waarheid kiest, dan moet hij uit de kerk gezet worden.

Daarom, er zijn twijfels die een ongelovige aan ons kan uiten tijdens ons evangelisatiewerk, die echter een kerklid niet mag aanhangen.

De positie van de emerging church over twijfelen/in vraag stellen wordt weerlegd door de bijbel zijn verheffing van het geloof.

De Bijbel verheft geloof boven twijfel. “Zonder geloof is het echter onmogelijk God te behagen. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij beloont wie Hem zoeken” (Hebreeën 11:6). Jezus berispte hen die twijfelden (Mattheüs 6:30; 8:26; 14:31; 16:8) en preeste hen die geloof hadden (Mattheüs 8:10; 15:28). Hij leerde dat geloof een van de belangrijkste dingen van de wet is (Mattheüs 23:23) en onderrichtte de mensen om geloof in God te hebben (Markus 11:22). Zacharia werd veroordeeld voor twijfel (Lukas 1:20). Jakobus zei dat zij die twijfelen niets kunnen ontvangen van de Heer (Jakobus 1:6-8). Twijfelen is zonde (Romeinen 14:23).

De Bijbel leert dat we twijfel onder ogen moeten zien; ze moet aangepakt en opgelost worden. De Psalmist twijfelde tijdelijk in Psalm 73, maar zijn twijfel werd nog in dezelfde Psalm opgelost en hij zag zichzelf, door zijn twijfel aan God, als “een redeloos dier” (vs. 22). Johannes de Doper twijfelde toen hij in de gevangenis was, maar Jezus bracht zijn twijfel tot rust door Zijn Messiaanse wonderen en Johannes eraan te herinneren dat Hij Degene was die beloofd was, en ook door te waarschuwen: “zalig is hij die aan Mij geen aanstoot neemt” (Lukas 7:19-22). Op het kruis riep Jezus: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?” (Mattheüs 27:46), maar dat was geen onopgeloste twijfel; de vraag die Hij stelde werd duidelijk beantwoord in de Schrift. God de Vader verzocht de

Zoon op het kruis omdat Hij de zonden van de wereld moest dragen (Jesaja 53:5-6; 2 Korinthiërs 5:21; Galaten 1:4). Jezus' vraag werd beantwoord.

De positie van de emerging church over twijfelen/in vraag stellen wordt weerlegd door de bijbel zijn leer over de bron van geloof.

Geloof komt niet voort uit contemplatieve praktijken of uit oecumenisch dialoog; het komt door Gods Woord. “Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor *door het Woord van God*” (Romeinen 10: 17).

Waar geloof, gefundeerd op Gods geïnspireerde openbaring, heeft vastigheid en bewijs (Hebreeën 11:1). Het geloof van de gelovige is gefundeerd op “veel onmiskenbare bewijzen” (Handelingen 1:3). Er is daar niets blind aan.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm